

Jędrzejów, 21.07.2013 r.

Do:

Naczelnny Sąd Administracyjny
ul. G. Boduena 3/5, 00-011 Warszawa

Za pośrednictwem:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi
ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź

Strona skarżąca:

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów

reprezentowane przez

adwokata Marcina Staniaka
z Kancelarii Adwokackiej w Kielcach
przy ul. Zagórska 18a/4, 25-355 Kielce

Dotyczy: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24.05.2013 r., sygn. akt II SA/Łd 236/13.

SKARGA KASACYJNA

na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, z dnia 24.05.2013 r. (doręczony dnia 21.06.2013 r.), sygn. akt II SA/Łd 236/13.

Na podstawie art. 173 § 1, art. 174 pkt 1 i 2, art. 175 § 1 oraz art. 177 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. 2002 r., nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), zwanej dalej p.p.s.a., działając w imieniu Stowarzyszenia Obrona Zwierząt - zwanego dalej Stowarzyszeniem, na mocy pełnomocnictwa - które załączam – udzielonego mi przez Panią Agnieszkę Lechowicz, Prezesa Stowarzyszenia, uprawnionej do reprezentacji

Stowarzyszenia na podstawie § 17 pkt 8 rozdz. IV jego statutu – który załączam, wnoszę skargę kasacyjną na opisany powyżej wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi - zwanego dalej WSA, **w całości**.

Wyrokowi temu **zarzucam**:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13.09.1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. 1996, nr 132, poz. 622, z późn. zm.), zwanej dalej: u.c.p.g., przez jego błędną wykładnię, wyrażającą się w nieuprawnionym utożsamianiu „obszaru działalności objętej zezwoleniem” z „miejscem świadczenia usług” (art. 7 ust. 6 u.c.p.g.), co skutkowało błędnym uznaniem przez sąd I instancji, że obszar działalności schroniska dla zwierząt nie odnosi się do miejsca pochodzenia zwierząt objętych opieką schroniska, a wyłącznie do miejsca położenia schroniska jako obiektu;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7, 75 § 1 i 77 kpa, polegające na niedostatecznym wyjaśnieniu sprawy w zakresie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, wyrażającym się w zaakceptowaniu przez sąd I instancji nieprawdziwego stanu faktycznego, przyjętego przez organ administracyjny, jakoby schronisko Longina Siemińskiego w Wojtyszkach, gm. Brąszewice, prowadzone było „wyłącznie” na terenie gm. Brąszewice.

Wnoszę o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy WSA do ponownego rozpoznania;

2) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24.05.2013 r. WSA oddalił skargę Stowarzyszenia z dnia 05.02.2013 r. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu z dnia 24.12.2012 r., znak: SKO.401/1242/OC/12, w przedmiocie odmowy cofnięcia przedsiębiorcy Longinowi Siemińskiemu zezwolenia na prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt w Wojtyszkach, gm. Brąszewice. Stanowisko WSA skarżący uważa za nietrafne i argumentuje jak poniżej:

1.

Wyrok WSA oddalający skargę, opiera się na takiej interpretacji przepisów art. 7–9 u.c.p.g., wedle której utożsamiono znaczenie ustawowych terminów „obszar działalności” (art. 8 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 1 pkt 2) i „miejsce świadczenia usług” (art. 7 ust. 6 u.c.p.g).

Utożsamienie takie jest oczywiście błędne. Z przepisów ustawy wynika, że „miejsce świadczenia usług” ustala się w celu określenia organu właściwego do udzielenia zezwolenia, zatem oznacza ono fizyczną lokalizację zakładu na tle podziału administracyjnego kraju. Natomiast „obszar świadczenia usług” jest przedmiotem decyzji o udzieleniu zezwolenia, a więc rozstrzygnięciem władczym, dokonywanym w ramach regulowania działalności gospodarczej przez właściwy organ. Zakładając, iż mamy do czynienia z racjonalnym ustawodawcą, należy przyjąć, iż to rozróżnienie pojęciowe jest nieprzypadkowe i celowe. Tymczasem powyższe błędne utożsamienie pozwoliło WSA na zaniechanie ustalenia swoistego znaczenia „obszaru świadczenia usług” w przypadku zezwoleń na prowadzenie schronisk dla zwierząt, co z kolei umożliwiło uchylenie się od oczywistego wniosku, że przedsiębiorca nie może – co do zasady – przyjmować zwierząt z innej gminy niż właściwa dla wydania zezwolenia (tj. gminy, w której zlokalizowane jest schronisko).

W skardze do WSA z dnia 05.02.2013 r. strona skarżąca obszernie uzasadniła, dlaczego „obszar świadczenia usług” przez schronisko dla zwierząt oznaczać musi obszar, skąd te zwierzęta pochodzą (czyli obszar na jakim zostały ujęte). Skarżący argumentację tę w całości podtrzymuje. Jednak w uzasadnieniu skarżonego wyroku WSA w ogóle się do niej nie odniósł. Oparł się jedynie na ustawowej definicji schroniska, mówiącej o zapewnianiu bezdomnym zwierzętom opieki, by z racji bytu takich instytucji wysnuć wniosek, że ograniczenie obszaru, z którego przyjmowane są bezdomne zwierzęta, byłoby „absurdalne” i sprzeczne z ideą schronisk dla bezdomnych zwierząt. Stanowisko takie jest nietrafne i oderwane od przepisów prawnych, gdyż z punktu widzenia u.c.p.g., prowadzenie schronisk jest działalnością regulowaną właśnie po to, by zapewnić i nadzorować właściwe wykonywanie zadań, zatem ograniczenia w przyjmowaniu zwierząt i zapewnienie odpowiedzialności nadzorczej organu wydającego zezwolenie są tu na pierwszym planie i jak najbardziej służą misji schronisk (a przez to dobru zwierząt), a nie przeczą jej.

2.

Formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania, skarżący podważa podstawę faktyczną rozstrzygnięcia WSA. Otóż została ona zakreślona niezgodnie z rzeczywistością przez organ administracyjny, a następnie zaakceptowana bez zastrzeżeń i własnych ustaleń zarówno przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu, jak i sąd I instancji. Należy bowiem

zakwestionować tezę WSA, że „schronisko niewątpliwie jest nadal i wyłącznie prowadzone na terenie gminy Brąszewice” (str. 9 uzas. wyroku).

Podmiot, któremu udzielono zezwolenia – przedsiębiorca L. Siemiński - prowadził w dniu wydania pierwszego zezwolenia dla schroniska w Wojtyszkach, gm. Brąszewice, i nieprzerwanie prowadzi nadal także zakład w Łodzi, przy ul. Kosodrzewiny 56. Nazywany on jest przez samego przedsiębiorcę „hotelem dla zwierząt”, jednak nosi wszelkie cechy schroniska dla zwierząt.

W opinii skarżącego, przy założeniu, że bezdomne zwierzęta kierowane z gminy Brąszewice pod opiekę L. Siemińskiego, nie trafiają do zakładu w Łodzi, mamy tam do czynienia wyłącznie z prowadzeniem schroniska bez stosownego zezwolenia organu Miasta Łodzi. Zatem nie ma to bezpośredniego związku ze sprawą zezwolenia dla zakładu w Wojtyszkach. Gdyby jednak uznać za prawidłową taką interpretację znaczenia „obszaru działalności”, jaką przyjął WSA w skarżonym wyroku (utożsamienie „obszaru” z lokalizacją zakładu), to mamy do czynienia z wykroczeniem poza obszar gminy Brąszewice w faktycznej działalności schroniska. Stanowi to osobny powód do cofnięcia zezwolenia na tle naruszenia przez przedsiębiorcę warunków zezwolenia.

W załączniku przedstawiamy wydruk ze strony internetowej o adresie <http://hotelzwierzat.com/regulamin.php>, zawierającej regulamin całego przedsiębiorstwa L. Siemińskiego. Regulamin ten opisuje sposób jego działania, koncentrując się na zakładzie w Łodzi, który nazywany jest tu „miejscem czasowego przebywania zwierząt”. Nazwa taka nawiązuje do „miejsca przetrzymywania wyłapanych zwierząt przed przewiezieniem do schroniska”, określonego w § 5 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 26.08.1998 r. w sprawie zasad i warunków wyłapywania bezdomnych zwierząt (Dz. U. 1998, nr 116, poz. 753). Stanowiąc to ma pozór legalnego działania zakładu w Łodzi, lecz „miejsca tymczasowego przetrzymywania zwierząt” są w tym rozporządzeniu instytucją umieszczoną w ramach umowy między organem właściwej gminy, a podmiotem wyłapującym w tej gminie bezdomne zwierzęta. Natomiast przedsiębiorca L. Siemiński nie posiadał i nie posiada żadnej umowy z organem Miasta Łodzi w tym zakresie. Co więcej, jego „schroniskowa” działalność w Łodzi odbywa się przy zdecydowanym sprzeciwie organów tej gminy (*vide* kserokopie 2 pism Urzędu Miasta Łodzi w załączeniu).

Bez zezwolenia i wbrew stanowisku organów Miasta Łodzi, zakładowi L. Siemińskiego w Łodzi przypisane są regulaminem działania, które prawo weterynaryjne przewiduje dla schronisk (rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23.06.2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt, Dz. U. 2004, nr 158, poz. 1657), tj. przyjmowanie i badanie bezdomnych zwierząt, profilaktyka (szczepienia), leczenie, kwarantanna, ewidencjonowanie oraz inne czynności opieki. Dopiero po nieustalonym czasie

zwierzęta z Łodzi transportowane są do zakładu w Wojtyszkach w gm. Brąszewice, który w pkt. 14 Regulaminu określany jest z kolei jako „filia” łódzkiego „Hotelu dla Zwierząt”. W ten sposób „hotel” *vel* „miejsce przetrzymywania” w Łodzi wypełnia istotną część funkcji schroniska, podczas gdy drugą część wypełnia zakład w Wojtyszkach. Zakłady w Łodzi i Wojtyszkach stanowią zatem w istocie funkcjonalną całość, jak to wynika z publikacji samego przedsiębiorcy. Tym samym nie ulega wątpliwości, że działalność gospodarcza będąca przedmiotem zezwolenia prowadzona jest faktycznie także poza obszarem gminy Brąszewice.

Dowód powyższy jest prezentowany publicznie od dawna przez samego przedsiębiorcę, a więc jawny, szeroko dostępny, a przez to łatwy do pozyskania, co tym jaskrawszym czyni naruszenie norm postępowania administracyjnego przez organ administracyjny, niedostrzeżone przez sąd I instancji.

W związku z powyższym skarga niniejsza jest zasadna i w całości zasługuje na uwzględnienie.

adw. Marcin Staniak

Załączniki:

–pełnomocnictwo

–statut Stowarzyszenia

–odpis KRS Stowarzyszenia

–kserokopie 2 pism UM Łódź

–wydruk Regulaminu Hotelu ze strony internetowej schroniska

–2 odpisy skargi kasacyjnej i załączników

–potwierdzenie uiszczenia wpisu